

letsindigt af Folk, som have en ringe Ud-
dannelse og ere daarligt lokalkendte —
det sidste er ikke det, der spiller den
mindste Rolle —, maa man ogsaa være
forberedt paa, at Bøderne ville indtræffe i
rigelig Mængde, og der er Bøder i Mængde.
Det gaar her ligesom med Beværtnings-
spørgsmaalet, som jeg havde Lejlighed til
at omtale forleden Dag, at naar en Vært
er saa uheldig at støde an mod Vedtægten,
og han meldes og skal betale Bøde i den
offentlige Politiret, er der ikke Tid til me-
gen Afhøring og Rettergang, det gælder
blot om at erlægge sin Bøde i en Fart og
blive permitteret, den offentlige Ret har
ikke Tid at gaa i Detailler. Det samme
er Tilfældet, naar en Betjent noterer en
Chauffør, Bøden skal betales, der er ikke
Tid til megen Undersøgelse, det gaar med
saa stor Fart, at Chaufføren blot betaler
og gaar. Derfor bliver Vilkaarligheden
endnu større, sammenholdt med det øvrige,
jeg har haft Lejlighed til at fremhæve.

Jeg kunde i øvrigt meget godt, hvis
jeg vilde, paapege adskillige andre Urime-
ligheder i Lovforslaget og ønske dette en
betydelig ændret Affattelse, men jeg skal
ikke forlænge Debatten, da det dog for-
haabentlig vil blive et Udvalgs Opgave at
søge at faa ændret adskillige Bestemmel-
ser. Jeg skal blot sige, at hvis man skulde
maale den radikale Justitsminister, afsige
sin Dom over ham som Justitsminister efter
dette Lovforslag, vilde den ikke blive saa
gunstig. Heldigvis har jeg en betydelig
bedre Mening om den højtærede Justits-
minister, jeg mener, at han paa mangfoldige
andre Omraader viser os sit store
Frisind og arbejder i den rigtige Retning.
Jeg beklager derfor at maatte sige, at den
højtærede Minister ikke paa dette Punkt
har været heldig, saaledes at den Bedøm-
melse, jeg vilde anlægge, naar jeg ellers
skulde tale om Ministeriets Chef, om Mini-
steriets Justitsminister, naturligvis vilde
blive betydelig forskellig fra den, jeg maa
anlægge, naar jeg taler om ham i Forbin-
delse med Automobilloven. Det er heller
ikke usandsynligt, at det kan lykkes ved
en Udvalgsbehandling at opnaa Imøde-
kommen fra den højtærede Justitsmi-
nister, saaledes at Lovforslaget i højere
Grad kan blive det, jeg ønsker: et Frem-
skridt i Stedet for faktisk eller i alt Fald
forholdsvis at være et Tilbageskridt. Dette
ønske tillader jeg mig derfor at fremsætte,
idet jeg haaber, at et Udvalg vil være i
Stand til at ændre Lovforslaget paa en
saadan Maade, at adskillige af de Syns-
punkter, jeg har fremdraget, imødekommes.

Wenzel Neergaard: Man taler jo ofte,
og efter min Mening i Regelen med Urette,
om de forskellige Interesser for By og
Land. Naar det imidlertid gælder For-
hold som dem, det foreliggende Lovforslag
angaar, er der ikke Tvivl om, at der vir-
kelig er en Forskel i Bys og Lands In-
teresser. Men efter min Mening gaar man
fra begge Sider, saavel fra Byboernes som
fra Landboernes, noget vel vidt i de Syns-
punkter, man anlægger, og de Grunde,
man anfører mod hinanden. Jeg forstaa
meget vel, at en indfødt Københavner,
som hovedsagelig færdes i Hovedstaden
eller dens nærmeste Omegn og daglig er
Vidne til, at Heste i Hundred- eller Tu-
sindvis slet ikke ere bange for disse Køre-
tøjer, overhovedet slet ikke kan forstaa
Landboernes Frygt. Paa den anden Side
kan jeg levende sætte mig ind i, at i de
Landsdele, hvor disse Køretøjer ere saa
sjældne, at der kan gaa Maaneder imellem,
at man møder dem, nære Landboerne en
ganske berettiget Frygt for dem, fordi der
meget ofte sker Ulykker ved disse Køre-
tøjer, hvori Landboerne i hvert Fald ikke
direkte selv have Skyld. Jeg tror imidler-
tid, at man ikke i Længden, i alt Fald
ikke saa skarpt, som man i dette Øjeblik
er tilbøjelig til fra Landboernes Side, vil
kunne modsætte sig Kørselen med disse
Køretøjer, fordi Fremtiden vil medføre, at
de, navnlig til Nyttækørsel, ville blive gan-
ske anderledes udbredte, end de i dette
Øjeblik ere. Men, som sagt, man maa
ikke forbavses over Landboernes Frygt
endnu. For at tage en Landsdel, jeg ken-
der: paa Fyn findes der vistnok kun
3 private Automobilejere, de faa Droske-
ejere i Odense og Svendborg undtagne, og
man kan tænke sig, at naar man i en saa
stor Landsdel kun har et i alt Fald gan-
ske lille Antal af disse Køretøjer, er det
ganske overordentlig sjældent, man møder
dem, og man kan ikke, selv om man giver
alle mulige praktiske Anvisninger, vente,
at Hestene i en saadan Landsdel skulle
kunne vænne sig til disse Køretøjer.

Her, som saa ofte, er Lovgivningen
derfor nødt til at gaa en Mellemsvej. Jeg
vil i den Henseende sige, og jeg tror, det
er den Anskuelse, der hævdes indenfor det
Parti, jeg tilhører, at vi ville være med
til paa en fornuftig Maade at aabne Ad-
gang for den videre Udbredelse af disse
Køretøjer, men paa den anden Side maa
man tage alle berettigede Hensyn til Land-
boerne, til Forholdene, som de nu en Gang
ligge. Dette er naturligvis kun Udtalelser
i al Almindelighed, men jeg tror, at hvis